

ribnjak, ki je tik pota. Prejšnji dan se je opravil velikonočno spoved in prejel sveto obhajilo. Bodite pripravljene, ker ne veste ne dneva ne ure.

Iz Šmartna v Šaleški dolini. Pri nas smo imeli od 22. do 29. marca sv. misijon, ki so ga vodili č. gg. jezuitje: Doljak, Vrhovec in Žužek. Kljub slabim potom se je vendar udeležilo veliko ljudstva iz domače župnije in iz sosednjih sv. misijona. Obhajancev je bilo 1750, dasi župnija šteje le 1763 duš. Vso našo zahvalo zaslužijo goreči gg. misijonarji za svoje ganljive govore. Bog jim povrni ves trud! Posebno hvalo pa smo farani dolžni vrlomu, za vse dobro vnetemu vlč. g. župniku Cizeju, ki so nam sv. misijon oskrbeli. Bog bodi plačnik g. župniku za neprecenljivo dobroto sv. misijona, sosednim gospodom, posebno obema škalskima, pa za obilo pomoč ves čas sv. misijona, ki naj obrodí stoteren sad v časni in večni naš prid!

Prijatelje našega lista prosimo, da priporočajo in širijo list vsepovsodi. V nobeni gostilni, v nobenem društvu in v nobeni kmetaki hiši bi naj ne manjkala naš list!

Za dijaško kuhinjo v Mariboru je darovala slavna posojilnica v Konjicah 50 K.

Iz drugih krajev.

Mestno godbo je dobil Celovec. Meseca maja celovška mestna godba prvokrat javno nastopi. Celovčani so jo ustanovili, da se jim ne bode treba posluževati godbe ondotnega slovenskega pešpolka št. 17, ki je sestavljen iz kranjskih fantov. Ali ni to grda zagrizenost, ki jo mora obsoditi vsak trezen človek?

Dvojčka in sicer že 27. in 28. otroka je dobila žena kmeta A. Zsake v Kresnji v Bihaskem komitatu na Ogrskem. Kmetica se je omožila, ko je bila stara 16 let, in ima danes šele 36 let. Vseh 28 je zdravih in krepkih. Tudi mati je čila in zdrava. Zsake je v čisto rumunskem okraju edini Madjar. Karlovisko »Svjetlo« pa poroča: To Madjarko je nadkrilila Hrvatica gospa T. R., soproga trgovca v Ogulinu, ki je povila pred kratkim svoje trideseto dete. Živi ji še 11 otrok.

Papež in šolstvo. Sveti oče Leon podari vsako leto nad poldrugi milijon lir za katoliške šole v Rimu.

Dežela brez kadijcev. V afrikanski deželi Abesiniji je kadenje postavno prepovedano. Gotovo ta postava prebivalcem ni v kvar.

Blag kralj. Belgijski kralj Leopold, oče bivše nadvojvodinje Štefanije, je podaril svoji deželi vse svoje nepremakljivo premoženje. Kje bi se dobil se kak tak kralj?

Hiše se rušijo vsled silnega deženja v Klapih na Češkem. Izmed 160 hiš z 800 prebivalci se je že 52 hiš sesulo in vse kaže, da se jih bo še mnogo.

S 500 kroglijami je v Ameriki v Marietta Ga 125 mož ustrelilo zamorca Bailega, ki je osramotil neko dekle. Možje so ulomili k zamorcu v ječo, ga ugrabili in izvršili sami kazen.

Strup v pajčevini. Neki kmet v občini Fišavi v Šleziji se je vrezal. Da bi kri vstavil, djal je na rano pajčevino. Tretji dan mu je roka zatekla in je v kratkem umrl v groznih bolečinah. Zdravnik je spoznal, da se mu je s pajčevino zastrupila kri.

Moč veleposestva. V Avstriji je 29 odstotkom vse zemlje v rokah veleposestnikov, na Češkem pa celo 32%.

† Profesor Franc Janežič.

Veliki teden je čas žalovanja, čas premišljevanja trpljenja in smrti Kristusove. Veselo petje popolno potihne, še celo zvonovi in orglje se zadnje dni več ne zglasijo. Prelepe in pomenljive službe božje pa se v cerkvi opravljajo, ko duhovniki molijo in pojejo žalostinke preroka Jeremija, bero opisovanja Kristusovega trpljenja in popevajo pevci o trpljenju in pogrebu Izveličarjevem.

Letošnji veliki teden pa je bil še posebno žalosten za lavantinsko škofijo, ker ji je zaporedoma pobrala neusmiljena smrt dva zaslužna duhovnika. Veliki petek predpoldan smo v Žalcu spremili k zadnjemu počitku preč. g. Franca Janežiča, profesorja na c. kr. učiteljsku v Mariboru, na velikonočno nedeljo popoldan pa smo na mariborskem pokopališču v grob položili stolnega prošta, mil. gsp. mons. Ignacija Orožen. Ker bo gotovo spretno pero opisalo posebno dela- in trudapolno življenje rajnega gsp. stolnega prošta, nekdanjega župnika mozirskega, nadžupnika št. križevskega in potem ravnatelja bogoslovja, bi rad danes le nekaj malega poročal o umrlem blagem g. Fr. Janežiču, in sicer, kolikor sem si zapomnil iz kratkega, jedrnatega in ginljivega nagovora ob krsti rajnega v cerkvi sv. Kancijana na pokopališču žalskem.

Profesor, cesarski in kn. šk. konzistorij. svetovalec Franc Janežič je bil rojen v Žalcu dne 13. sept. 1829; od knezoškofa Antona Martina Slomškega v Št. Andražu v lavantinski dolini v duhovnika posvečen 25. julija 1853 je služboval kot kaplan in pozneje provizor na Vranskem, kot kaplan v Laškem trgu in v Celju, kjer je prevzel vodstvo takratne glavne šole. Kmalu so spoznali knezoškof Jakob Maksimilijan vrlino in ljubezen njegovo do mladine in so ga zato že leta 1865 po smrti Andreja Žoherja poklicali vodjem mariborske glavne šole, kjer je bodoče učitelje razven v krščanskem nauku tudi v zgošljivi in poljedelstvu poučeval. Ko se je šolska postava 14. majnika 1869 spremenila, spremenila se je tudi šola odgojevalnica tako, da se je postavila na lastno stališče in dobila približno podobo, kojo ima dandanes c. kr. učiteljske. Janežič je na tem zavodu prevzel mesto veroučitelja, ter bil 5. avg. 1883 stalnim profesorjem imenovan in je v tej službi zvesto, tiho in mirno pa vstrajno deloval do svoje visoke starosti, ko je že čutil, da ga bo sodnik živih in mrtvih kmalu na račun poklical. Skoraj nikdar ni bil bolan, nikdar ni šole zamudil. Še le v spomladi 1898. in 1899. leta ga je obolela noga silila, nekaj dni ostati v postelji. Koncem septembra minulega leta je nastopil pokoj, kojega pa ni dolgo vžival. V začetku mesca sušca t. l. je šel v Konjice pokapat svojo blago sestro gospo Šepičevo. Ljubil jo je iskreno, zato je pa tudi žaloval in zdihoval za njo, kakor dete za očetom ali materjo; vrhu tega se je še takrat nekoliko prehladil. 7. aprila je še mladino v cerkvi Matere milosti spovedoval. Cvetno soboto je nekoliko tožil, da mu ni posebno dobro, cvetno nedeljo že ni mogel več v cerkev; pljuča so se mu vnela, hudo je kašljal, pa vedno še je upal, da bo veselo alelujo zdrav obhajal. Da bi pa vendar na vse pripravljen bil, ker ne vemo ne ure ne dneva, kdaj bo Gospod našo dušo poklical k sebi, bil je veliki terek opoldan spreviden s sv. zakramenti za umirajoče. Vse molitve je še glasno z duhovnikom molil, potem nekoliko zakašljaj, nekaj besed izgovoril in mirno svojo dušo izdihnil.

Veliki četrtek ob 2 popoldan zbrala se je velika vrsta ljudij vseh stanov in vsake starosti pred stanovanjem rajnega, da ga spremijo do južnega kolodvora. Kondukt je vodil preč. g. stolni župnik, obdan od mnogo duhovnikov. Nekdanji gojenci rajnega profesorja so zapeli žalostinke na domu in na južnem kolodvoru. Njegovi nekdanji tovariši, gg. profesorji c. kr. učiteljske, zastopniki vseh mariborskih srednjih, meščanskih in ljudskih šol, č. št. šolske sestre s svojimi gojenkami, c. kr. uradniki, mestni župan, načelnik okrajnega zastopa itd. so šli za krsto.

In veliki petek ob desetih predpoldan se je zopet videlo nadaljevanje žalostnega spreveda in sicer v Savinjski dolini, od kolodvora mimo župnijske cerkve na žalsko pokopališče; vodil ga je v spremstvu domačih in sosednjih dušnih pastirjev tovariš njegov iz bogoslovskih let, preč. g. duh. svet. Ant. Šibal, župnik teharski. Iz Maribora so se pogreba v imenu c. kr. učiteljske ude-

ležili gg. ravnatelj Schreiner ter profesorja Koprivnik in Vreže.

Ko smo krsto z venci obloženo v cerkev postavili, ko so duhovniki pri oltarju svet. Kancijana mrtvaške molitve opravili, o kako milo so takrat donele besede pridigarjeve:

Jokajoči, žalujoči sorodniki in prijatelji! Mila žalska župnija! Kar si nam pred blizo petdesetimi leti posodila, ti prinesemo danes v žalostni procesiji nazaj. Blagega rajnega, preč. g. Franca Janežiča, ki se je pred 70letmi v tej župniji rodil in jo leta 1853. kot mlad in vnet duhovnik zapustil, da gre delat v vinograd Gospodov, bomo sedaj položili v hladni grob domače zemlje. Li hočemo jokati in solze prelivati kakor oni, ki upanja nimajo, da se zopet vidimo? (I. Tes. 4, 12.) Ne, saj smo kristjani in saj vemo, da je rajni gospod pravično živel; pravičnemu pa Bog po svojem kraljevem pevcu sam pravi: »v večnem spominu ostane pravični« (ps. 111, 7.)

Pravičen je bil pred ljudmi. Spolnjeval je svoje dolžnosti natanko in zvesto. Nekdaj kot dušni pastir, pozneje pa in sicer skoraj štirideset let kot vnet vzgojitelj mladine. Ni ga skoraj učitelja na Spodnjem Štajarskem, kojega bi ne bil rajni podučeval in navduševal, naj se ravna po vzgledu najvišjega učenika Jezusa, ki je nedolžno mladino toliko ljubil in v nebesa vabil. Pa tudi v drugih stanovih je veliko učencev njegovih. Sam premilost. knez in skof naš so bili v Celju 1862. in 1863. leta rajnega učenec in so z veseljem ter hvaležnim srcem lani 7. majnika ob priliki blagoslavljenja prekrasne od rajnega gospoda profesorja darovane šolske zastave c. kr. učiteljske javno v svoji stolni cerkvi v Mariboru izjavili: »Z mnogim veseljem in srčno ginjen ter hvaležno se vedno spominjam blaženih ur, koje sem pri krščanskem nauku ljubečega in ljubljenege kateheta preživel. Prav srečen sem, da morem danes na svetem kraju pred Bogom ob tako izvanredni šolski svečanosti mojemu ljubemu, vselej blagovoljnemu veroučitelju dolžno spoštovanje, otroško hvaležno ljubezen izkazati. Vsi bodo svojega dušnega voditelja in očeta ohranili v hvaležnem spominu.«

Ker je bil rajni gospod profesor toliko pravičen in zvest v spolnjevanju svojih dolžnosti, so ga že prejšnji knez in skof imenovali svojim duhovnim svetovalcem, sedanji premil. nadpastir pa so mu dne 23. julija 1893 podelili čast konzistorijalnega svetovalca.

Odlikovan je bil tudi od presvitlega cesarja s tem, da je bil imenovan cesarskim svetnikom in da je dobil zlat križec s krono ter kolajni v spomin cesarskega jubileja in v spomin štiridesetletnega zvestega službovanja. — Živel je skromno in tiho, ni iskal posvetnega razveseljevanja, da je tembolj mogel moliti in se na smrt pripravljati. Rad je pomagal v cerkvi — še zadnje dni mi je pravil, da se najrajši spominja, kako je v v mladih letih od ranega jutra v spovednici grešnike tolažil, zdravil in z Bogom spravljaj — rad je obiskoval bolnike in jih tolažil ter kratkočasil; v svoji boleznii je bil vdan v voljo božjo in je mirno pričakoval uro odhoda.

Bil je zares pravičen pred Bogom in ljudmi, zato je mirno in srečno v Gospodu zaspal, zato tudi upamo, da bo pri Bogu v večnem spominu, da bo večno veselje zavžival v nebesih.

Zemlja terja od nas, kar nam je dala, prah in pepel. Naj pa bo, naj gre truplo počivat do sodnjega dne, podoba njegova, spomin na njegovo pobožnost in zvesto spolnjevanje stanovskih dolžnosti, ljubezen in spoštovanje do njega pa ostane v našem srcu. Orglje in zvonovi danes molčijo in mu ne zapojejo zadnje žalostne pesmi, pa tembolj iz našega srca kipi in proti nebu hiti mili klic: Bog mu večni mir in pokoj daj, večna luč mu sveti naj, naj v miru počiva in za nas prosí preč. gosp. Fr. Janežič!